

Periòdic Quinzenal

La correspondència al Director

ELS NOSTRES "CENTRES"

El el nostre article del número anterior, constàvem el fet que la veritable cultura no s'havia apoderat encara, per malaventura de tots, de les nostres agrupacions més importants. Dèiem que per damunt de tot, calia que ens captinguéssim de les qüestions instructives i educadores. Al poble, en primer lloc, cultura. «El veritable camí de la nostra alliberació social i política és la cultura».

Ara, bé; les nostres escoles, avui com avui, no ens eduquen, no poden educar-nos. En les nostres escoles no es formen homes. La nostra educació escolar és deficient—i no pas per culpa dels mestres—des de mants aspectes. La nostra educació post-escolar és completament nul·la. Això són realitats tan tristes com vulguem, però fet i fet, realitats.

Aquests fets denigrants no haurien d'inspirar indiferència a les nostres associacions. Llur tasca millor fóra la de completar l'escola i omplir el buit de la nostra formació cultural. Sortosament, sembla que ens anem donant compte del que ens convé. Es precís, però, esperonar les consciències endormixades. Cal també discutir molt sobre les orientacions a pendre. Més de quatre vegades hem pogut collir dels llavis d'alguns joves insatsfets de la misèria espiritual que ens aclapara, la idea de crear una mena de «círcol cultural» de caràcter neutre. Es possible que fes pendre aquesta determinació l'espectacle desencisador de les nostres societats fins ara eixorques i desenfocades. No-

saltres, tanmateix, la creiem pueril o fal·laç, atenent-nos a les circumstàncies que ens volten. No creiem en l'eficàcia de les coses neutres. L'asexualitat és antinatural i contraproduent. Val més que ens definim i que formem al costat dels ideals que ens són cars. El fariseisme és incompatible amb la cultura de debò. Només una miopia cànida o bé una murrieria intencionada pot inspirar aquell desig de confusió. Es prou vist que a Salt manca l'organització d'un sector ben determinat. El destí del somniat «centre independent de cultura» que es volgués implantar en el nostre poble, és fàcil de presumir quin seria. El qualificatiu d'«independent» no passaria d'ésser una mera paraula. Ni els del Centre Republicà ni els del Centre Obrer «Floreal» no abandonarien la seva casa per anar a fer «cultura» en un local sense pintar. Es millor que la facin entre els seus, que així tindran menys discrepàncies. No res menys, és convenient que no s'ofegui la lluita. Sense baralla noble no es fa feina com cal. Vet ací, doncs, perquè ens sembla convenient i encertat de bandejar el mite de les agrupacions generals culturals a seques. De les agrupacions culturals particulars no en parlem.

Es hora ja, que els d'un cantó i els de l'altre, així com els del mig, esgrimeixin l'arma mirífica de la cultura. Es necessita, però, gent apta per a la direcció. I molta democràcia. Sobretot, joventut. Els joves han de comprendre que l'esplai desenfrenat no els ha pas d'ocupar totes les

estones d'oci. Hi ha quefers més enlairats que cal atendre en benefici de tothom. Els convé orientar-se. Els convé procurar-se el perfeccionament que no els pogué donar l'escola.

Cal que els nostres centres es facin dignes del nom que volen ostentar. Cal soterrar la indiferència, enemiga declarada del progrés. Es precis bregar a ultrança contra la ignorància i els obscurantismes. A la palestra tothom.

L. DE C. G.

Amor funest

(continuació)

Andreu no sabia què dir, l'espontaneïtat d'aquella noia l'havia deixat perplex; per eixir d'aquella actitud, tan poc airosa per ell, trencà el silenci amb aquestes paraules:

—I com sap el meu nom vostè?

—Dispensi,—féu ella estranyada—jo no sé com se diu...

—¿Com?... No ha escrit un nom a la sorra?

—El meu; *Angela*...

Andreu explicà com havia trobat les dues primeres lletres i com eren el començ del seu nom.

Passaren uns dies; els dos joves afermaren llurs simpaties; Angela semblava trobar-se molt millorada i Andreu ho veia amb joia. Un dia va gosar proposar-li una excursió per la muntanya; anirien una bona colla i li agradaria molt. Ella acceptà...

A punta de dia deixaven el poble; quan el sol escampà sos primers raigs per la terra, es trobaven al cim d'un puig ple de boscall, romaní i farigola, que al bes del sol embau-mava l'ambient amb un sanítós perfum. Angela romangué extasiada esguardant vers el llevant; no havia vist mai eixir el sol del mar, no havia gaudit mai de la naturalesa tan a pler, i ho agraià a Andreu amb tota l'ànima; i allà, en aquell cim on tot respirava poesia i on tots els cors s'amaraven de romanticisme, fou on, en néixer el dia, nasqué un amor, pur com l'aire matinal, rublert de cantúries i saturat de perfums.

A l'endemà Angela no anà a la platja; una amiga digué a Andreu que s'havia fadigat molt i feia llit. Andreu sentí com un remordiment en el més pregon del sen cor; ell ne tenia la culpa.

Tres dies després, Angela tornà a la platja; Andreu s'esglaià en veure-la, en tres dies havia perdut tot allò guanyat en els dies anteriors, estava més pà'lida que el primer dia que la va veure, potser per això, Andreu sentí

créixer encara amb més força el seu amor que tenia quelcom de pietós.

Anaren passant els dies, dies de joia, jorns venturosos en els que es feren juraments d'amor eternal i es feren els més bells i il·lusoris projectes per l'avenir... D'aquells jorns de vida del xardorós estiu, ne vingueren d'altres més tristos, la tardor començà a desfullar els arbres, estenent arreu la nota trista de l'hivern.

Angela assabentà a Andreu que dintre pocs dies els seus pares anirien a cercar-la per a tornar a ciutat; els dos joves vegeren apropar-se aquest dia amb un terror estrany, i aquest dia arribà; el comiat fou corprenedor, ella sentí que el cor li fugia i un defalliment mortal s'emparava del seu esperit feble, sos ulls s'inundaren i una llàgrima cremant li rodolà cara avall...; s'escriurién sovint...

(seguirà)

C. DE R.

Amor i Cultura

Durant el transcurs del temps que pot durar la nostra vida, poden passar moltes coses: i el nostre deure i la nostra obligació, és buscar els medis necessaris per assolir els obstacles que se'ns puguin presentar. ¿De quina manera?

Jo tal volta no tindrè prous coneixements per tractar un assumpte de tal trascendencia, però la meva missió no és altra, que exposar el meu criteri de la manera mes fàcil per a fer-me entendre i si pot ser obtenir una millora en bé del nostre poble, que per petita que fos seria un orgull per tots nosaltres.

La principal base en que ens hem de regir tots plegats és la cultura. S'ha parlat molt d'ella, però no s'han fet mai els medis per obtenir-la i jo desitjaria de tot cor que es busquessin els mitjans necessaris perquè el nostre poble fos un mirall de gent culta.

I jo crec que no hem de començar per dalt, però sí per baix: fer tots els possibles perquè els infants tinguessin tots els medis necessaris d'instrucció de què estan tan faltats. Molts diran: tenim escoles i fent-los anar a estudi ja n'hi ha prou. No, senyors, no, als nens no se'ls deu haver de deixar de qualsevol manera com passa avui dia jugant pels carrers, perquè s'apoderen sempre del més dolent; aquí el que falta és un gran local independent, en el qual pogués anar-hi tothom sense excepcions de classes ni mires particulars, dotat de sala de gimnàs, espectacles de totes classes, una gran biblioteca on la mainada hi aprengués i s'instruís moralment i físicament, on se'ls ensenyés a ésser ho-

mes, a respectar i mes enllà poguessin ésser un pedestal ferm en la lluita per la vida.

El nostre deure és vetllar pels nostres fills i vetllant per ells ho fem pel poble, per aqueix poble que tots el vol dríem veure sens màcula, feliç i rialler.

Agrupem-nos tots plegats i units amb senfimenst de germanor, fem l'esforç que cal fer, per obtenir la nau, que ens vullí com mare carinyosa amb una forta abraçada sota el lema d'«Amor i Cultura».

FRA VIMA

A poc a poc...

A poc a poc, ens anem lliurant d'aquest jorns grisos, freds, que son propis de l'hivern i l'origen perjudicial de les persones, encara que es vagi amb bons abrigalls i encara que hom no surti de casa, i ens apropem als d'olor i de color, que els poetes en fan grans i memorables festes, a aquells que ens són tan fidels i mare, a aquells tan explaiosos i simpàtics, gais i optimistes, rics i formosos, i que en diem Primavera.

Sí; anem deixant enrera cada dia més a aquest hivern que tan de mal ha fet i està fent als pobres i ens anem atansant a la Primavera, a la gentil i encisadora Primavera, que per mí, i per molts, és la millor temporada de l'any, la més digna d'elogi. Car és la que sempre ens ha tingut més consideració i respecte; perquè és la que ens fa viure amb més llibertat, majestuositat i musicalitat.

La Primavera no és perjudicial, ni mata, ni orba d'eixir, cam a l'hivern. La Primavera no molesta amb calors, ni dona mandra, i ni ens fa adonar de la diferència individual, com l'estiu. I la Primavera llença una mena de perfum que serveix d'aliment humà.

No es trobaria poeta, ni escriptor, que no n'hagués fet elogi d'aquesta regina de cants, de colors i d'amors; d'aquesta beutat incomparable.

Jo admiro i estimo la Primavera; jo voldria poder expressar-li tot el que sento per ella; i jo voldria que fos una dona com totes les dones, per dir-li paraules emocionants i dolces, com totes llurs vestidures i llurs gràcies.

ACA

**Aquest número ha passat
per la censura governativa**

Repós

Estic assegut al peu d'un pi
alt, prim i nu com un esquelet;
gaudeixo d'un cant gai, dolç, fi
que sembla d'un angelet
del Destí.

Es un moixó lleu, venust, llampant
que des d'aquest pi esfereïdor
es presta a l'ocella ric, generós, galant
per tal de guanyar-li el cor,
pur i sant.

Aixó de presidir escenes amoroses
a mi no em va pas gaire bé,
però tractant-se d'animals i no de persones,
sempre quelques estones,
hi passaré

Es que el festeig dels ocells m'encanta,
i em dona moments de joia i de repós;
s'hi veu en ell passió bona, noble, santa
que mai no hem tingut en els nostres cors.
Oh, què sento! Què veig! Són l'ocell i l'ocella
que juguen, es besen, s'aimen freturosament...
Què en són de feliços! Quina meravella!
Això sí, que és aimar-se! Amor etern!
Sí, aimeu-vos vides enamorades;
i ensenyeu-ne també a aquesta joventut
dels petons i de les abraçades
i sense un bri d'amor i de virtut!

AGUSTÍ CABRUJA

Sant Sebastià

Gener Crepuscles freds; dies tebions lleument escalats pel Sol en camí ascendent. «Per Sant Sebastià fa un fred que no es pot aguantar» diu la vella dita popular, però els fenòmens meteorològics sembla que s'obstinen seguint el curs de totes les coses que tendeixen a una evolució general a canviar l'aspecte climatològic d'algunes contrades, per això avui podem constatar que malgrat estar en el cor de l'hivern, per Sant Sebastià, el fred es pot aguantar molt bé, vegeu sinó a la plaça aquell estol de joves, nois i noies, ells, la majoria sens abric i amb el cap descobert i elles, si porten abric és perquè, o bé no estan prou bones o perquè vesteix més, no per por del fred.

La festa de Sant Sebastià trobo que té certa analogia amb la de Santa Llúcia, particularment en pobles on encara

no s'ha estés la moda de fer reines de modistes i corts d'amor. Aquesta analogia es manifesta en el caire de senzillesa que ambues revesteixen; senzillesa de mitges festes.

St. Sebastià. Mitja festa; nota esplèndida de color local en mig de la grisor imperant del poble; dóna bo de veure a la tarda les sardanes a la plaça com al compàs del tamborí i amb un aire de tipisme i un regust plaent de tradició, se junten homes, dones, joves i vells contribuint tots a fer més gran la mirífica anella, majorment quan entre la rodona destaca saltironant una barretina per a arrodonir i fer més justa la nota.

L'única discordança de la diada de St. Sebastià, és precisament el Sant. Per anar a visitar St. Sebastià en el seu dia cal una preparació premeditada, sobretot gastronòmica, és que es fa la visita després d'un àpat, puix la impressió de la nuesa en la fredor del temple podria donar-vos ún calfred i tallar-vos la digestió.

ANDALLA

Entre amics

—Véns?

—On?

—A cal X.

—No em vinguis pas amb tavernes.

—Com és, això? Abans bé la freqüentaves.

—Perquè no tenia seny.

—I ara, sí?

—Així ho crec jo.

—Em fas gràcia, home.

—Sí, Peret, sí; he fugit definitivament de l'esplai taver-nari. Em dóna més dedicar les hores d'oci a la cultura.

—A la cultura, dius...?

—Sí; a la cultura. Que no saps, potser, què cosa és, cultura?

—Vols callar! Tu diràs! Si precisament estic fart de jugar-hi jo a aquest joc.

—No em facis pas riure!

—Que no?

—Calla, calla... que no saps el què t'empatolles!

—(Ofès) Miquel!

—(Rient) Escolta.

—Digues.

—Coneixes això? (Mostrant-li un llibre).

—Estàs molt de broma, tu. Es un llibre.

—I això? (Mostrant-li una ploma).

—Bé, no en parlem més. Però sí, em plauria saber, els

beneficis que duu aquest nou camí que has emprès, amb tanta fervor i entusiasme.

—Et fa bo, intel·ligent...

—I de pessetes...?

—Ah!, és a dir, que tu...

—Si et sembla...

—Doncs, sempre seràs... pobre!

JOAN DE TERRA-LLIURE

Pro llengua vernacla

No hem rebut encara cap treball original destinat a aquesta secció. Abandonem, per tant, el mètode que ens hi proposàvem seguir. Ho verificarem d'una altra manera.

Publicarem un text, en cada número, que contindrà algunes errades gramaticals. Els nostres lectors podran esmenar-les i trametre'ns el text correcte al juny llur. Publicarem per ordre de mèrits, els noms dels col·laboradors que trobin, almenys, la meitat de les faltes que contingui el fragment a corregir. Nosaltres, després, explicarem el perquè de les incorreccions.

El text a esmenar d'avui és el següent:

«El recort d'aquella temporada de tractà amb malalts de rebutx i d'estafarlos cínicament, agullonat pels deutes, no es pas dels mes grats. El títol de metje, patent de corsari! Jo ja havia previst que, un jorn o altre, acabaria usant aquell trabuc de cartolina que conservava enrotllat en un calaig del escriptori, espresament per a no fer-li perdre el seu aspecte d'arma de bandit.»

PAL·LAS

Divulgacions

Versificació

Dies enrera, dèiem que una de les coses que primerament hem de tenir presents per a escriure versos és el ritme i vàrem considerar-lo en dos aspectes, això és, ritme de temps o siga per raó de les síl·labes i ritme d'accent.

Parlem-ne, doncs, avui, d'aquest últim.

El ritme d'accent se refereix a la distribució de les paraules de manera que les síl·labes que reben més força de veu estiguin separades per espais iguals.

Si examinem la mateixa poesia del gran Maragall que ens va servir d'exemple dies passats, observarem que les síl·labes accentuades van seguint un ordre de tres en tres:

La-sar-dá-naes-la-dán-sa-mes-bé-lla

1 2 3 1 2 3 1 2 3 1

De-tó-fes-les-dán-ses-ques-fán-ies-des-fán

1 2 3 1 2 3 1 2 3 1 2

Com a regla general de la versificació podem dir que en els versos d'un nombre parell de síl·labes els accents carreguen sobre les síl·labes impars i en els versos quin nombre de síl·labes és impar, els accents carreguen sobre les síl·labes parelles.

En el vers següent, que té sis síl·labes,

Só-ta-só-ta-cám-bra

1 2 1 2 1 2

observarem que les síl·labes marcades amb 1'1 porten l'accent i en aquests altres que en tenen cinc,

Quan-és-di-jóus (1)

1 2 1 2

i-fá-bon-dí-a

1 2 1 2 1

l'accent carrega sobre les síl·labes senyalades amb el 2.

Aquesta regla general té moltes excepcions; però sempre veurem que, sigui qualsevol l'ordre amb què es reparteixin els accents, tots els versos de la poesia segueixen un mateix ordre.

Prou per avui; un altre dia parlarem de la rima.

SOS

(1) Recordem que, essent la darrera paraula aguda, hem de dir que aquest vers té cinc síl·labes, per més que no en comptem sinó quatre.

La rosada i la gebrada

En nits molt serenes i quietes, la terra, les herbes i els objectes exposats a l'aire lliure solen cobrir-se de petites gotes d'aigua, que a la matinada són de vegades prou abundants per reunir-se en gotes més grosses i rodolar com si hagués plogut.

Aquesta condensació requereix, amb una humitat un xic forta en les capes atmosfèriques més baixes, una gran quietud i transferència de l'atmosfera. En aquestes condicions la irradiació nocturna fa que la superfície de la terra es refredi fins més avall de la temperatura que és necessària per a sobresaturar una capa molt prima d'aire immediatament amb contacte amb els objectes exposats a aquella irradiació, els quals es cobreixen així de *rosada*. En nits nuvoloses aquesta irradiació no és possible, i la rosada no es forma; aleshores el refredament de la terra és determinat pel contacte de l'aire mateix, que sol ésser més fred que ella.

En temps d'hivern, i àdhuc en les primaveres, el refredament és de vegades prou gran perquè la rosada es glaci, constituint la *gebrada*. En tals circumstàncies poden glaçar-se també les plantes, perjudicant-se seriosament les collites; però pot disminuir-se el dany si a temps es cobreix el camp d'una boira artificial de fum, com amb èxit ha fet el senyor Via, d'Amposta. Aquesta boira artificial dificulta la irradiació de la calor de la terra i de les plantes cap a l'espai.

Personalitats conegudes

Notícies locals

Convocatòria.—Diumenge dia 1 de febrer, a dos quarts d'onze del matí, en el local d'espectacles del Centre Republicà, els accionistes de la societat «Elèctrica de Salt i Santa Eugènia de Ter» celebraran Assemblea general ordinària d'acord amb el següent ordre del dia: I. Lectura i aprovació de l'acta anterior. II. Lectura i aprovació de la Memòria i Balanç que fan referència a les operacions realitzades per la Societat durant l'any 1930. III. Estudi i discussió de proposicions.—*El Consell d'Administració.*

—Diumenge passat celebrà Junta general el Centre Republicà, presidint Joan Roura. Aprovada l'acta anterior i llegit l'estat de comptes, es tractaren diversos afers, intervenint en la discussió els companys Berga, Garcia, Llobet,

Nonò, Triola, Mir, Solé, Pujol i altres que no recordem. El directiu Guardiola proposà la creació d'una Biblioteca, mereixent l'aprovació de tots els concurrents. S'acordà també que la Societat figurí com a accionista de l'«Elèctrica de Salt i Santa Eugènia». Han estat elegits per a ocupar els càrrecs de la Directiva els socis Pujol, Brugué, Bosch, Triola, Bustins, Puig, Gispert, Gener i Anglada.

—Subscripció popular per a adquirir un quadre del nostre Aguilera i regalar-lo a l'Ajuntament: Ajuntament, 25 pessetes; E. Pibernat, 10; D. Bover, 10; Dr. Sambola, 10; Dr. Vila, 10; Dr. Castany, 5; J. Fabrellas, 10; B. Muñoz, 10; J. Vivó, 10; P. Coll i Güitó, 15; Ll. Alcalde, 10; Josep Busquets, 5; R. Turon, 5; B. Delgà, 2; M. Bover, 2; J. Puigdemont, 2; J. Aroles, 2; M. Portabella, 2; A. Mariné, 3; Ll. Junca, 5; Josep Xifra, 6; M. Roca, 5; Ll. Cat, 5; Joaquim Busquet, 5; Reverend Joan Alabau, 2'50; Mossèn March Llorens, 2'50; Josep Puig, 5; Josep Alsina, 1; Benet Dalmau, 10. Continua oberta la subscripció. Tothom, segons les possibilitats de cadascú, hauria de contribuir-hi, puix que representa per als saltencs un honorós acte de ciutadania. Admeten quantitats els senyors J. Paradedà, F. Moré, F. Vilà, E. Pibernat i D. Bover.

—Són molts els veïns atacats de grip, que per ara és benigna.

—Ja sou accionistes de l'«Elèctrica de Salt i Santa Eugènia»? Per a ésser-ne us seran donades tota classe de facilitats.

—Diumenge i dilluns, el «Grup Excursionista Germanor» realitzarà una important excursió a Rupit.

—Diumenge passat, a la nit, es presentà al Teatre del Centre Republicà l'Agrupació del Centre d'Unió Republicana de Girona, representant «Ocells de pas», de S. Rusinyol. La interpretació que el artistes donaren a l'obra fou força acceptable, sobresortint el treball dels senyors Balles-ta i Lluset. L'Agrupació pot afegir un nou èxit als molts que té ja assolits.

—L'«Elèctrica de Salt i Santa Eugènia» no és pas una empresa d'un o més senyors. És una societat de veïns d'ambdós pobles.

—Avui comencem a publicar siluetes i caricatures de gent coneguda.

—**Centre Republicà.** Dia 1 de febrer, a les 10 de la nit. Magnífic concert i primer ball de Carnaval a càrrec de l'aplaudida orquestra «La Selvatana». Programa del concert: «Los Claveles», Serrano; «La Viejecita», Caballero; «Mercedes» (Gran Jota), Sales. Gran batalla de «confetti».

—Diumenge passat, a la tarda, la companyia d'aficionats del «Floreal» donà una representació de «El Idiota» a Bescanò, i a la nit una altra de «El pan de piedra» a Amer, eixint-ne en totes dues amb un gran èxit.

Tirant pedretes

Dies passats, pels encontorns de l'estació del tren, es va perdre un Josep. El cercava a grans crits una Magdalena tota atribulada. Si algú el trobés, es gratificaria la devolució.

—En el taller de modisteria de la simpàtica Angeleta, hi ha una aprenenta que té la cèlebre costum de pertorbar el pas del jovent amb aquell «pst, pst, pst», que fa enrogir tantes galtes i trastornar tants cervells. Com que nosaltres som uns xicots que no ens agrada molestar ni que es molesti, procurarem conèixer aquesta eixerida modisteta i la tancarem a l'Hospici o bé al convent de les Adoratrius. Costi el que costi.

—Si es fés una societat contra l'amistat amb les dones anomenaríem president En Pons petit. Un altre dia parlarem del vicepresident. ¿Qui serà?

▼▼▼▼▼

Per l'hom i llonganisses a cal "SORD"

▼▼▼▼▼

—En Gregori està enamorat d'un moble de luxe i ell no sap que per enamorar-se ha de créixer dos pams i quatre centímetres més.

—Sembla que la *pedreta* de la setmana passada ha fet efecte. En Quimet F. ja no fa cas de les frivolitats de la Teresa i sembla que s'ho ha prè en *sèrio*. Hem tingut ocasió de veure'l dues vegades al cine acompanyat de la que és mestressa del seu únic pensament.

Amb això el que hi ha sortit perdent ha estat el nostre bon amic «Paquitu», que s'ha quedat, com vulgarment es diu, «de panxa al sol».

—L'altre dia passant per un carrer vàrem sentir, per atzar, aquesta frase:

«—Ja t'he dit que no vull que m'agafis de bracet.»

Aquestes paraules venien d'una parella d'enamorats i eren pronunciades per una noia de cabells ondulats, baixeta i que té una piga prop de l'ull. Anaven dirigides al seu galan, un xicot molt bufonet i «virtuós» de la bandolina.

«Conxita», per Déu, una mica més de pietat; no veus que està «mico» per tu...?

Per ben beure i ben menjar a l'Hostal Nou heu d'anar.

~~~~~

=En Gil i la Montserrat,
la-ri-la, la-ri-la.
En Gil i la Montserrat,
tenen la porfídia
de casar-se aviat.
Ens ho diuen ses mirades,
plenes de dolcesa i d'amor.
Ens ho diuen ses paraules,
eixides del fons del cor.

=El dia de Sant Sebastià, En Pepet de les Planes, va tenir la desgràcia, la horrosa desgràcia, d'ésser expulsat de can Gubau. Uns diuen si per massa llarg de dits amb les dones; altres perquè l'organitzador del ball havia sofert un d'aquells fracassos econòmics que donen tant de pessigolleig al cap, al cor i als peus. Fos pel que fos, nosaltres fem com «Pilatus» amb l'afer de Jusucrist: ens en rentem les mans.

=Es ben bé que ningú no está content de la seva sort. Ara mateix en Lluís F., o sigui el xicot de la Maria B., es queixava de la seva sort, puix diu que abans no es podrà casar tenen de passar set anys. ¿Tant la fretures l'hora de casar-te? ¿O és que et fa por de quedar ensucrat amb aquests set anys de relació amorosa?

¡Qui pogués ésser de tu!

~~~~~

Joaquim Canals (a) Sord (Hostal Nou) Vins, menjars, comestibles.

~~~~~

=Aquelles noies de la «Palaina» són molt bufones; únicament tenim de dir una cosa i és que quan mengen s'amaguen dintre una escala per no haver de convidar a ningú.

A «pilles», que us penseu que no us vàrem veure a darrera la porta d'aquella escala que hi ha al carrer de l'Ateneu...?

=En Miquelet i la Maria,
la Maria i en Miquelet,
terret... terret... terret...
per més detalls
el següent numeret.

=El popular Esteve, el «Xevalier» Saltenc n'ha fet una de les seves; una de molt grossa; tant, que la seva explicació no ens cabria en totes les pàgines de «EL POBLE DE SALT». El que tingui interès a saber el que ha fet que ho preguntí a aquell barber tan «zalamero».

~~~~~

Per greix, pernil, butifarres, etc. dirigiu-vos a l'Hostal Nou.

~~~~~

=La filla gran del nostre volgut «Quelet» está molt contenta. La sentireu a dir per tot arreu que d'ella no hi ha ningú que se'n preocupi i que per tant no la posaran a «EL POBLE DE SALT», perquè no és tant «roda-soques» com la seva germana Maria.

=«Marquès del Pernil» Joanet:

Ens podríeu dir que hi feu eslintolats a aquelles bótes de can «Peret de l'estanc» vós i la Mary Pickford del carrer de Sant Romà...?

Us ho pregunto perquè molta gent s'hi ha interessat.

Esport

Uns quants atletes del nostre poble s'estant entrenant per al proper campionat «Dekathont» que tindrà lloc al camp de «Vista alegre» el mes de febrer.

Aquests atletes formen part del G. E. i E. G. i per tant aquest campionat serà disputat entre els gironins.

Donarem detalls sobre els resultats de les proves que es disputin.

Correspondència

Chab. Anirà la poesia.

Adelard de Font-Blava. Procurarem complaure'us.

Fra-Gil. No ens agrada fer mal a ningú. Sigueu més considerat.

La dona misteriosa. L'un va; l'altre no ens atrevim a publicar-lo.

Saltencs, ¿ja sou subscriptors de "EL POBLE DE SALT"?

Sastreria Jaume Bosch

(a) REPLANS

Immillorable assortit de gèneres de totes classes per a vestits i abrics de gran novetat. Temporada d'hivern.

Preus molt econòmics

Carrer de la Princesa

SALT

Tos - Bronquitis

Catarros - Asma

LAMEDOR PECTORAL

(REGISTRADO)

Más de 200 años de éxito en todas las enfermedades del Pecho, Laringe, Bronquios y Pulmones. Poderoso Reparador de los órganos respiratorios

Cura Constipados, Gripe, Asma, Catarros, Bronquitis crónica y toda clase de TOS reciente o crónica

Para su uso léase el prospecto. **Precio 3'75 pesetas**

De venta en Farmacias y en Cruz Roja y José M.ª Pérez Xifra - Gerona

Depósito: Moncada, 10 y Barra de Ferro, 9

(FARMACIA FUNDADA EN 1598)

Imp. Jordà - Cort-Reial, 13 - Girona